

DA CĂ
AR FI
ȘTIUT

AVENTURILE LUI KATE WISE—CARTEA ÎNTĂI

BLAKE
PIERCE

Blake Pierce

Dacă ar fi știut

http://www.litres.ru/pages/biblio_book/?art=51922794

Dacă ar fi știut:

ISBN 9781094303789

Аннотация

“O capodoperă a genurilor thriller și mister. Blake Pierce a făcut o treabă minunată dezvoltând personaje cu o latură psihologică atât de bine descrisă, încât te simți de parcă poți pătrunde în interiorul minții lor, trăind propriile lor temerile și sărbătorind succesul lor. Plină de întorsături neașteptate, această carte vă va ține treji până la sfârșitul ultimei pagini. – Recenzii de Cărți și Filme, Roberto Mattos (despre Odată Plecată)

DACĂ AR FI ȘTIUT (Aventurile lui Kate Wise) este cartea cu numărul 1 dintr-o nouă serie de thriller psihologice scrisă de autoarea de succes, Blake Pierce, al cărei bestseller # 1 Odată Plecată (Cartea Întâi) (descarc-o gratuit) a primit peste 1.000 de recenzii de cinci stele. Părinte singur de 55 de ani – și agent FBI proaspăt pensionat – Kate Wise se trezește smulsă din viața ei liniștită din suburbie, atunci când fiica prietenei ei este ucisă într-o violare de domiciliu – și este rugată să ajute.

Kate a crezut că a părăsit FBI-ul după o carieră de 30 de ani ca și cel mai bun agent al lor, respectată pentru mintea ei strălucitoare, abilitățile ei dure pe teren și abilitatea ei stranie de a vâna criminali

în serie. Cu toate acestea, plictisită de orașul liniștit, aflată într-o cumpănă a vieții, este chemată de o prietenă pe care nu o poate refuza.

În timp ce Kate îl vânează pe criminal, ea se trezește rapid la conducerea unei urmăriri generale, tot mai multe cadavrea făcându-și – toate mame din suburbie cu căsătorii perfecte – și devine evident că există un criminal în serie care urmărește acest oraș liniștit. Descoperă secrete despre vecinii ei, pe care își dorește să nu le fie aflat vreodată, descoperind că nu totul este ceea ce pare în acest tablou perfect. Aventurile și minciunile sunt în floare, iar Kate trebuie să afle dedesubturile orașului dacă vrea să oprească criminalul.

Dar acest criminal este cu un pas înaintea ei și Kate se poate trezi, în cele din urmă, în pericol.

Un thriller plin de acțiune, care vă va ține cu inima la gură, **DACĂ AR FI ȘTIUT** este cartea cu numărul 1 într-o nouă serie captivantă, care nu îți va permite să lași cartea din mână.

Cartea #2 din seria **AVENTURILE LUI KATE WISE** este acum disponibilă pentru precomandă!

Содержание

Prolog	8
Capitolul unu	11
Capitolul doi	21
Capitolul trei	29
Capitolul patru	35
Capitolul cinci	41
Capitolul șase	47
Capitolul șapte	59
Capitolul opt	63
Capitolul nouă	71
Конец ознакомительного фрагмента.	72

Blake Pierce

Dacă ar fi știut

Copyright © 2018 de Blake Pierce. Toate drepturile rezervate. Cu excepția cazurilor permise de Actul Privind Drepturile de Autor din SUA din anul 1976, nicio parte a acestei publicații nu poate fi reprodusă, distribuită sau transmisă sub nicio formă sau prin orice mijloace sau stocată într-o bază de date sau într-un sistem de recuperare, fără permisiunea prealabilă a autorului. Această carte electronică este destinată a fi folosită doar în interes propriu. Această carte electronică nu poate fi re-vândută sau oferită altor persoane. Dacă doriți să dăruiați această carte unei alte persoane, vă rugăm să cumpărați o copie suplimentară pentru fiecare destinatar. Dacă citiți această carte și nu ați cumpărat-o sau nu a fost achiziționată numai în interes propriu, vă rugăm să o returnați și să vă achiziționați o copie personală. Vă mulțumim că respectați munca grea a acestui autor. Aceasta este o lucrare de ficțiune. Numele, personajele, întreprinderile, organizațiile, locurile, evenimentele și incidentele sunt fie produse ale imaginației autorului, fie sunt folosite fictiv. Orice asemănare cu persoanele reale, vii sau moarte, este în întregime o coincidență. Imagine jachetă Copyright Elena Belskaya, folosită cu o licență de la Shutterstock.com.

Blake Pierce

Blake Pierce este autoarea celei mai bine vândute serii de romane polițiste, RILEY PAGE, care cuprinde cincisprezece cărți (și numărătoarea continuă). Aceasta este, de asemenea, autoarea seriei de romane polițiste, MACKENZIE WHITE, care cuprinde douăsprezece cărți (și numărătoarea continuă); autoarea seriei de romane polițiste, AVERY BLACK, care cuprinde șase cărți; autoarea seriei de romane polițiste, KERI LOCKE, care cuprinde cinci cărți; autoarea seriei de romane polițiste, CREAREA LUI RILEY PAIGE, care cuprinde patru cărți (și numărătoarea continuă); autoarea seriei de romane polițiste, KATE WISE, care cuprinde cinci cărți (și numărătoarea continuă); autoarea seriei de romane polițiste psihologice, CHLOE FINE, care cuprinde patru cărți (și numărătoarea continuă); și autoarea seriei de thrillere psihologice, JESSE HUNT, care cuprinde patru cărți (și numărătoarea continuă).

O cititoare pasionată și fană de-o viață a genurilor thriller și mister, Blake ar fi încântată să o contactezi, așa că te rugăm să accesezi pagina www.blakepierceauthor.com pentru a afla mai multe și pentru a păstra legătura.

CĂRȚI DE BLAKE PIERCE

SERIA DE ROMANE POLIȚISTE KATE WISE

DACĂ AR FI ȘTIUT (Cartea #1)

DACĂ AR FI VĂZUT (Cartea #2)

SERIA DE ROMANE POLIȚISTE RILEY PAIGE

DISPĂRUTĂ FĂRĂ URME (Cartea #1)

ÎNLĂNȚUITĂ (Cartea #2)

Prolog

A văzut că nimeni nu l-a observat în timp ce se strecura, în timpul nopții, pe tăcuta stradă suburbană. Era ora unu dimineața și se afla în genul de cartier unde oamenii se culcau la ore rezonabile, o noapte nebună acolo consta într-un pahar în plus de vin în timpul vizionării Burlacului.

Era genul de loc pe care îl disprețuia.

Oamenii aceștia își plăteau taxele la asociația de proprietari, curățau rahatul lăsat de câini lor în punguțe mici de plastic, pentru a nu-și jigni vecinii, iar copiii lor practicau câte un sport nu doar în ligile liceului, ci și în ligile județene private. Lumea era la picioarele lor. Se simțeau în siguranță. Desigur, și-au încuiat ușile și și-au setat alarmele, dar, în cele din urmă, se simțeau în siguranță.

Acest lucru era pe cale să se schimbe.

S-a apropiat de o grădină anume. Cu siguranță ea era acasă acum. Soțul ei era plecat într-o călătorie de afaceri în Dallas. Știa care era fereastra de la dormitorul ei. Și mai știa și că alarma de securitate din spatele casei nu funcționa corespunzător atunci când ploua.

S-a deplasat și simți încurajarea cuțitului, ascuns la spate, între elasticul boxerilor și blugi. A rămas puțin în lateralul casei, deschizând sticla de apă pe care o avea cu el, iar când a ajuns în spatele casei, s-a oprit. Acolo era lumina verde strălucitoare

a alarmei de securitate. Știa că dacă ar încerca să o deterioreze, alarma ar porni. Știa și că dacă ar încerca să deschidă sau să forțeze ușa, alarma ar porni.

Dar mai știa și că aceasta nu funcționa corespunzător pe timpul ploii. Era ceva legat de umiditate, chiar dacă acest tip de sistem trebuia să fie sută la sută impermeabil. Având în vedere acest lucru, a ridicat sticla de apă și a început să toarne apa din ea.

Privea cum lumina verde clipea, devenind mai slabă.

Cu un zâmbet pe buze, a intrat în mica porțiune de curte. A urcat scările spre veranda din spatele casei. A deschis ușa de sită cu ușurință, după ce a forțat-o cu ajutorul cuțitului; nu s-a auzit aproape nimic în liniștea nopții.

Se îndreptă spre scaunul de răchită din colț, ridică perna și găsi cheia dedesubt. A luat cheia în mâna pe care purta mănuașă, s-a dus la ușa din spate, a introdus cheia în încuietoare, a deschis ușa și a intrat.

O lampă mică era aprinsă în holul de la capătul bucătăriei. A mers pe acest hol până la scări și începu să le urce.

Simțea anxietatea cum îi rodea stomacul. Era extaziat – dar nu într-un mod sexual, ci era genul de extaz care îl învăluia atunci când se dădea într-un montagne russe, pe măsură ce urca tot mai sus, pe cel mai înalt deal de pe șine.

Strânse cuțitul, pe care îl ținea încă în mână de când deschise ușa de sită. Când ajunsese în capul scărilor, se opri o clipă pentru a aprecia fiorul care îl cuprindea. Inspiră curățenia casei suburbane de clasa superioară și i se făcu puțin rău. Totul era prea familiar,

prea detașat.

Ura acest lucru.

Strângând cuțitul, merse spre dormitorul de la capătul holului. Ea era acolo, culcată în pat.

Dormea pe o parte, cu genunchii ușor îndoiiți. Purta un tricou și o pereche de pantaloni scurți, nimic impresionant, având în vedere că soțul ei era plecat.

A mers până lângă pat și a privit-o puțin cum dormea. Își puna întrebări despre natura vieții. Cât era de fragilă...

Apoi, a ridicat cuțitul și l-a lăsat în jos în mod obișnuit, ca și cum ar picta sau ar alunga o muscă.

Ea țipă, dar doar pentru o clipă – înainte ca el să lase, din nou, cuțitul în jos.

Și din nou.

Capitolul unu

Dintre multele lecții de viață pe care Kate Wise le învățase în primul ei an de pensie, cea mai importantă a fost aceasta: fără un plan solid, pensionarea poate deveni plictisitoare foarte rapid.

Auzise povești despre femei care s-au pensionat și au început să descopere diferite hobby-uri. Unele și-au deschis mici magazine online Etsy. Unele au cochetat cu pictatul și croșetatul. Altele au încercat să scrie un roman. Kate considera că toate acestea sunt modalități minunate de a-ți petrece timpul, dar nimic nu o tenta.

Pentru o persoană care își petrecuse mai mult de treizeci de ani din viață cu o pistol legat de ea, găsirea unor modalități cu care să-și ocupe timpul într-un mod satisfăcător era dificilă. Tricotatul nu avea să înlocuiască extazul urmării unui criminal. Grădinăritul nu avea să îi crească nivelul de adrenalină precum luarea cu asalt a unei locuințe, neștiind ce o așteaptă de cealaltă parte a ușii.

Deoarece nimic din ceea ce încercase nu părea să se apropie de fericirea pe care o simțea ca și agent FBI, a încetat să mai caute după câteva luni. Singurul lucru care trezea, cât de puțin, acel sentiment în ea erau sesiunile la poligon, la care mergea de două ori pe săptămână. Ar fi mers mai des acolo dacă nu s-ar fi temut că membrii mai tineri de la poligon ar putea începe să o vadă ca pe un agent pensionar, care încearcă să retrăiască trecutul

glorios de altădată.

Era o teamă rezonabilă. La urma urmei, ea considera că exact aia făcea.

Era o zi marți, imediat după ora două după-amiaza, când acest lucru a lovit-o ca un glonț între ochi. Numai ce se întorsese de la poligon și își așeza pistolul M1911 înapoi în sertarul de lângă pat, când inima ei începu să o ia razna din senin.

Treizeci și unu de ani. Și-a petrecut treizeci și unu de ani la Birou. A luat parte la mai mult de o sută de raiduri și a lucrat ca membru al unei unități speciale de executare al cazurilor importante de douăzeci și șase de ori. Era cunoscută pentru viteza ei, pentru gândirea ei rapidă și adesea extrem de ageră, și pentru atitudinea care dădea dovadă de o nepăsare generală.

Mai era cunoscută și pentru felul cum arăta, lucru care încă o mai deranja puțin, chiar și la vârsta de cincizeci și cinci de ani. La scurt timp după ce a devenit agent, la vârsta de douăzeci și trei de ani, a primit porecle precum Picioare și Barbie – denumiri din cauza cărora, în ziua de azi, mulți bărbați ar rămâne fără un loc de muncă, dar care, din păcate, atunci când ea era mai tânără, erau des întâlnite în cazul agenților de sex feminin.

Kate a spart nasul câtorva agenți de sex masculin care o prinseseră de fund. Pe unul dintre ei l-a aruncat în cealaltă parte a unui lift aflat în mișcare, deoarece i-a șoptit ceva obscen la ureche, în timp ce stătea în spatele ei.

Deși poreclele au rămas chiar și după ce împlinise patruzeci de ani, avansurile și privirile pline de subînțeleas au dispărut. După

ce s-a împrăștiat vorba, colegii ei de sex masculin au învățat să o respecte și să vadă și ce este în spatele aceluia corp – un corp care a fost întotdeauna bine întreținut și pe care majoritatea bărbaților l-ar considera ca fiind de nota zece, fiind și ea conștientă și mândră de acest lucru.

Dar acum, la vârsta de cincizeci și cinci de ani, păreau să-i lipsească chiar și porecele. Nu crezuse că pensionarea va fi atât de grea. Trasul la poligon era în regulă, dar reprezenta doar o fărâmă din ceea ce obișnuia să facă în trecut. Încerca să își ascundă dorința pentru trecutul ei prin citit. S-a decis că vrea să afle mai multe despre arme; citise deja nenumărate cărți despre istoria utilizării armelor, cum au fost produse, armele preferate ale generalilor militari și alte asemenea. Acesta era motivul pentru care are un M1911 acum, datorită istoriei sale bogate, fiind implicat într-o multitudine de războaie americane, un model timpuriu al acestuia fiind folosit încă din Primul Război Mondial.

A încercat să citească și ficțiune, dar nu o prindea – deși s-a bucurat de multe cărți legate de criminalitatea informatică. În timp ce revizua cărțile pe care le adorase în anii tinereții, nu reușea să găsească nimic interesant în viața personajelor false. Și pentru că nu dorea să devină genul de femeie tristă, recent pensionată, care își petrece mai tot timpul la biblioteca locală, a comandat de pe Amazon toate cărțile pe care le-a citit în ultimul an. Avea mai mult de o sută de cărți puse în cutii în subsol. Ea își imagina că într-o bună zi va construi câteva biblioteci și va

transforma acel spațiu într-un birou adecvat.

Nu era ca și cum avea altceva de făcut.

Zdruncinată de ideea că și-a petrecut ultimul an din viață făcând aproape nimic, Kate Wise se așează ușor în patul ei. A stat acolo câteva minute bună fără să se miște. Se uită la biroul din partea cealaltă a camerei și văzuse acolo albumele foto. Avea o singură poză cu familia ei acolo. În ea, fostul ei soț, Michael, avea brațele în jurul fiicei lor, în timp ce Kate zâmbea lângă el. O poză prost făcută pe plajă, dar care îi înmuia inima întotdeauna.

Toate celelalte poze din albume erau de la locul de muncă: poze din spatele scenei, poze de la zilele de naștere ale persoanelor din Birou, ea tânără înotând, la poligon, pe pista de alergare și așa mai departe.

Și-a trăit ultimul an din viață asemenea unui sportiv dintr-un mic orașel, care nu își părăsește niciodată orașul. Care stătea întotdeauna în preajma oricărei persoane care se preface că îl ascultă cum povestește despre eseurile marcate de el în urmă cu treizeci de ani, pe vremea când juca fotbal în liceu.

Nu era cu nimic mai presus față de o astfel de persoană.

Cu o ușoară înfiorare, Kate se ridică și se îndreptă spre albumele foto de pe biroul ei. Încet și aproape metodic, se uită prin toate cele trei albume. Văzuse poze cu ea tânără, evoluând de-a lungul anilor, până când fiecare fotografie făcută vreodată era pe telefon. Se văzuse pe ea și oamenii pe care îi cunoștea, oameni care au murit lângă ea în timpul cazurilor, și a început să-și dea seama că deși aceste momente aveau un rol esențial în

dezvoltarea ei, nu au definit-o în întregime.

Articolele pe care le decupase și le păstrase în partea din spate a albumului au continuat să spună povestea. Ea era prezentă în toate. **AGENTĂ ÎN ANUL DOI PRINDE UN CRIMINAL AFLAT ÎN LIBERTATE**, era intitulat unul dintre articole, **FEMEIE AGENT SINGURA SUPRAVIEȚUITOARE ÎNTR-UN SCHIMB DE FOCURI CARE S-A SOLDAT CU 11 MORȚI**. Iar mai apoi cel de la care au început toate legendele: **DUPĂ CE A FĂCUT 13 VICTIME, UCIGAȘUL MOONLIGHT A FOST PRINS DE AGENTUL KATE WISE**.

Conform tuturor standardelor rezonabile privind sănătatea, ea mai avea de trăit cel puțin 20 de ani – patruzeci, dacă ar reuși cumva să se lupte cu moartea. Chiar dacă făcea o medie și ar fi zis că mai are de trăit treizeci de ani, și să dea colțul la optzeci și cinci...treizeci de ani sunt o perioadă foarte lungă de timp.

Ar putea face multe lucruri în treizeci de ani, presupunea ea. Timp de aproximativ zece ani din cei treizeci, ar putea chiar să se bucure de ei într-un mod corespunzător, înainte ca bătrânețea să își facă apariția și să îi răpească sănătatea.

Întrebarea era, desigur, ce ar putea să facă în acei ani.

Și în ciuda reputației ei ca unul dintre cei mai ageri agenți ai Biroului din ultimul deceniu, nu avea nici cea mai mică idee de unde să înceapă.

În afară de poligon și obiceiurile, aproape obsesive, în ceea ce privea cititul, Kate reușise să-și facă un obicei săptămânal din a se întâlni la o cafea cu alte trei femei. Cele patru se amuzau una pe seama celeilalte, susținând că au format cel mai trist club care a existat vreodată: patru femei proaspăt pensionate, care nu aveau nicio idee ce să facă cu noile lor zile libere.

În ziua care a urmat revelației ei, Kate a condus la cafeneaua aleasă de ele. Era o mică afacere de familie, unde nu doar că era mai bună cafea decât terciul la suprapreț de la Starbucks, dar locul nu era invadat de mileniali și mame de fotbaliști. A intrat și, înainte să se ducă la teighea pentru a-și plasa comanda, văzuse masa lor obișnuită din spate. Două dintre celelalte trei femei se aflau deja acolo, făcându-i cu mâna.

Kate își luase băutura de alune și se alăturase prietenelor ei la masă. Se așeză lângă Jane Patterson, o femeie de cincizeci și șapte de ani, care a ieșit la pensie în urmă cu șapte luni de pe un post de specialist în propuneri pentru o firmă guvernamentală de telecomunicații. În fața ei stătea Clarissa James, care s-a pensionat acum aproximativ un an, lucrând cu jumătate de normă ca instructor de criminologie la Birou. Cel de-al patrulea membru al micului lor club trist, o femeie de cincizeci și cinci de ani, pensionată recent, pe nume Debbie Meade, nu și-a făcut încă apariția.

“Ciudat”, se gândi Kate. “De obicei, Deb este prima aici”.

În momentul în care se așează, Jane și Clarissa păreau tensionate. Acest lucru era deosebit de ciudat, deoarece Clarissa era de obicei efervescentă. Spre deosebire de Kate, Clarissa a început să îndrăgească foarte rapid pensionarea. Kate a presupus că ajută faptul că Clarissa este căsătorită cu un bărbat cu aproape zece ani mai tânăr decât ea, care concurează în competiții de înot în timpul lui liber.

– Ce s-a întâmplat cu voi? întrebă Kate. Știți că vin aici în încercarea de a-mi găsi motivația în legătură cu pensionarea, nu? Voi două arătați de-a dreptul triste.

Jane și Clarissa au făcut schimb de priviri într-un mod pe care Kate l-a văzut de nenumărate ori înainte. În vremurile ei de agent, îl văzuse în camere de zi, în sălile de interogatoriu și în sălile de așteptare din spitale. Era o privire care traduce o întrebare simplă fără a scoate vreun cuvânt: “Cine îi va spune?”

– Ce s-a întâmplat? întrebă ea.

Era brusc foarte conștientă de absența lui Deb.

– Este Deb, spuse Jane, confirmându-i teama.

– Ei bine, nu tocmai Deb, adăugă Clarissa. Este vorba de fiica ei, Julie. Ai întâlnit-o vreodată?

– Cred că o dată, spuse Kate. Ce s-a întâmplat?

– Este moartă, spuse Clarissa. Crimă. Până acum, nu au nicio idee cine ar putea fi vinovatul.

– Oh, Doamne, spuse Kate, cu adevărat întristată pentru prietena ei. O știa pe Deb de aproximativ cincisprezece ani,

cunoscându-se la Quantico. Kate lucra ca instructor asistent pentru o nouă generație de agenți de teren, iar Deb lucra cu unii dintre tocolarii tehnici la un nou sistem de securitate. S-au cunoscut și au devenit prietene într-un timp foarte scurt.

Faptul că Deb nu a sunat-o sau nu i-a trimis un mesaj cu noutățile înainte ca altcineva să o facă, îi arăta cât de mult se pot schimba prietenii de-a lungul anilor.

– Când s-a întâmplat? întrebă Kate.

– Pe parcursul zilei de ieri, spuse Jane. Numai ce am primit un mesaj de la ea în dimineața asta.

– Nu au niciun suspect? întrebă Kate.

Jane ridică din umeri.

– Mi-a spus doar că nu se știe cine a comis fapta. Niciun indiciu, nicio pistă, nimic.

Kate simți instantaneu cum își intră în rolul de agent. Se gândi că la fel se simte și un atlet care a stat departe de arenă, în mod voluntar, prea mult timp. Poate că nu are un teren sau un public entuziast care să îi reamintească cum erau zilele ei de glorie, dar avea o minte antrenată pentru rezolvarea crimelor.

– Nu te duce acolo, spuse Clarissa, încercând să zâmbească.

– Unde să merg?

– Nu fi agentul Wise acum, spuse Clarissa. Fii doar prietena ei în clipele astea. Văd cum se învârt roțițele în capul tău. Doamne, cucoană. Nu ai o fiică însărcinată? Nu ești pe punctul de a deveni bunică?

– Ce modalitate de a mă lovi sub centură, zise Kate cu un

zâmbet. Lăsă comentariul să treacă, iar mai apoi întrebă: Fiica lui Deb...avea vreun iubit?

– Nu am idee, zise Jane.

Tăcerea se așternu la masa lor. Pe tot parcursul anului, în care grupul lor de prietene recent pensionate s-a tot reunit, conversațiile lor au fost întotdeauna ușor superficiale. Acesta era primul subiect dificil și nu se potrivea cu rutina lor. Kate, desigur, era obișnuită cu asta. Timpul petrecut în academie a învățat-o cum să facă față acestor situații.

Dar Clarissa avea dreptate. La auzul știrilor, Kate și-a intrat atât de ușor în rolul de agent. Știa că ar fi trebuit să gândească, în primul rând, ca o prietenă – să se gândească la pierderea și starea emoțională a lui Deb. Dar agentul din ea era prea puternic, instinctele rămânând acolo în prim plan, deși au fost puse în repaus timp de un an.

– Și cu ce am putea să o ajutăm? întrebă Jane.

– Mă gândeam să gătim pe rând, spuse Clarissa. Știi câteva doamne care ar fi doritoare să ajute. Ne putem asigura că nu va fi nevoită să gătească pentru familia ei în săptămânile ce urmează, având în vedere că va trebui să se ocupe de alte lucruri.

În următoarele zece minute, cele trei femei au planificat cea mai eficientă modalitate de a găti pe rând pentru prietena lor îndurerată.

Dar pentru Kate, conversația păstra doar aparențele. Minte ei zbura în altă parte, încercând să descopere date și ponturi despre Deb și familia ei, încercând să găsească un caz într-un loc în care

s-ar putea să nici nu existe unul.

“Sau ar putea fi”, se gândi Kate. “Și există o singură modalitate de a afla.”

Capitolul doi

După pensionare, Kate s-a mutat înapoi în Richmond, Virginia. Ea a crescut în micul oraș Amelia, la aproximativ patruzeci de minute de Richmond, dar a mers la facultate chiar în centrul orașului. Și-a petrecut anii de studenție la VCU, dorind să obțină o diplomă în artă. După trei ani, pe parcursul unui curs opțional de psihologie, și-a dat seama că are o înclinație spre dreptul penal. Drumul care a condus-o la Quantico și spre cariera ei strălucitoare, care a durat treizeci de ani, a fost unul întortocheat și plin de suișuri și coborâșuri.

Acum conducea pe străzile familiare din Richmond. Fusesse în casa lui Debbie Meade o singură dată, dar știa exact unde se afla. Știa unde se afla deoarece invidia locația, era una dintre casele acelea vechi, situată pe străzile din centrul orașului, care erau aliniată mai degrabă cu copacii, decât cu iluminatul stradal și clădirile înalte.

Strada lui Deb era în prezent scăldată în frunzele căzute din ulmii care acopereau strada. A fost nevoită să parcheze la o distanță de trei case, deoarece familia și prietenii începuseră deja să umple spațiul din fața casei lui Deb.

Mergea pe trotuar, încercând să se convingă singură că nu era o idee bună. Da, ea a plănuit să meargă pe post de simplă prietenă – chiar dacă Jane și Clarissa au decis să facă acest pas mai pe după-amiază, pentru a-i oferi puțin spațiu lui Deb. Dar era

ceva mai profund acolo. Căutase ceva de făcut în ultimele luni, o modalitate mai bună și mai semnificativă de a-și umple timpul. Visa adeseori să lucreze ca liber profesionist pentru Birou, chiar și niște simple sarcini de cercetare.

Chiar și cea mai mică referință legată de munca ei o entuziasma. De exemplu, săptămâna viitoare va trebui să se prezinte în sala de judecată pentru a depune mărturie la o audiere de liberare condiționată. Nu era nerăbdătoare să se confrunte din nou cu criminalul, dar afundarea din nou în munca ei pentru o scurtă de timp era binevenită.

Dar urma să fie săptămâna viitoare – și în momentul de față părea să mai fie o eternitate până atunci.

Se uită în sus la veranda lui Debbie Meade. Știa de fapt de ce era acolo. Voia să găsească niște răspunsuri la întrebările care îi năvăleau în cap. Acest lucru o făcea să se simtă egoistă, ca și cum s-ar folosi de pierdea suferită de prietena ei pe post de scuză, pentru a mai gusta puțin din senzațiile pe care nu le-a mai simțit de mai bine de un an. Această situație implica o prietenă, ceea ce o făcea să fie complicată. Dar vechiul agent din ea spera că va evolua în ceva diferit. Prietena din ea, însă, credea că ar putea fi riscant. Și toate părțile ei împreună se întrebau dacă nu cumva ar fi fost mai bine ca revenirea la lucru să rămână o fantezie.

“Poate că exact asta fac”, se gândi Kate în timp ce urcă scările reședinței Meade. Și sincer, nu știa cum ar trebui să se simtă în legătură cu asta.

A bătut ușor la ușă, iar o doamnă în vârstă, pe care Kate nu

o cunoștea, i-a răspuns.

– Ești din partea familiei? întrebă femeia.

– Nu, răspunse Kate. Sunt doar o prietenă foarte apropiată.

Femeia o analiză pentru o clipă, înainte de a o lăsa înăuntru.

Kate intră și merse de-a lungul holului, trecând pe lângă o sufragerie plină de oameni sumbri, care stăteau în jurul unei singure persoane, așezată într-un fotoliu. Persoana din fotoliu era Debbie Meade. Kate l-a recunoscut bărbatul care stătea lângă ea și vorbea cu un alt bărbat, ca fiind soțul ei, Jim.

Intră stânjenită în cameră și se îndreptă direct spre Deb. Fără a-i permite lui Deb să se ridice din fotoliu, Kate se aplecă și o îmbrățișă.

– Deb, îmi pare atât de rău, spuse ea.

Deb era în mod evident secată de lacrimi, reușind doar să dea din cap pe umărul lui Kate.

– Mulțumesc că ai venit, îi șopti Deb la ureche. Crezi că am putea vorbi în bucătărie în câteva minute?

– Desigur.

Kate a dat drumul îmbrățișării și a salutat, înclinându-și ușor capul, celelalte fețe cunoscute din cameră. Simțindu-se nelalocul ei, Kate se îndreptase spre capătul holului, care dădea în bucătărie. Nu era nimeni acolo, dar erau farfurii și pahare goale ale persoanelor care au fost acolo cu puțin timp în urmă. Pe teighea erau așezate câteva plăcinte, împreună cu rulouri cu șuncă și alte gustări. Kate începuse să curețe puțin, folosindu-se de chiuvetă pentru spăla vasele.

Câteva momente mai târziu, Jim Meade a venit în bucătărie.

– Nu trebuie să faci asta, spuse el.

Kate se întoarse spre el și observase că arăta obosit și extrem de trist.

– Știi, spuse ea. Am venit să vă fiu aproape. Lucrurile păreau destul de încărcate în sufragerie atunci când am intrat, așa că m-am hotărât să vă ajut cu spălatul vaselor.

Acesta încuviință din cap, arătând ca și cum era pe punctul să ațipească acolo.

– Unul dintre prietenii noștri a spus că a văzut o femeie intrând în urmă cu câteva minute. Mă bucur că ești tu, Kate.

Kate a văzut în spatele lui o altă persoană venind spre bucătărie, care arăta la fel de obosită și de distrusă. Ochiul lui Deb Meade erau umflați și roșii de plâns. Părul îi era tot zăpăcit, iar când se uită la Kate, încercând să zâmbească, părea că întreaga față urmează să îi cedeze.

Kate a pus deoparte vasul pe care-l spăla, își șterse rapid mâinile cu un prosop de lângă chiuvetă și merse lângă prietena ei. Lui Kate nu-i prea plăceau atingerile fizice, dar știa când o îmbrățișare era necesară. Se aștepta ca Deb să înceapă să plângă în timpul îmbrățișării, dar nimic nu se întâmplă.

“Probabil că a plâns suficient deja”, se gândi Kate.

– Am auzit veștile abia azi-dimineață, spuse Kate. Îmi pare rău, Deb. Îmi pare rău pentru amândoi, spuse ea, uitându-se spre Jim.

Jim a dat din cap, în semn de apreciere, privind mai apoi

de-a lungul holului. Când observase că nimeni altcineva nu se ascundea acolo, ascultă murmurul ușor al musafirilor lor aflați încă în sufragerie și, în timp ce Deb dădea drumul îmbrățișării, se apropie de Kate.

– Kate, trebuie să te întrebăm ceva, spuse Jim aproape șoptind.

– Și te rog, spuse Deb, luându-i mâna. Lasă-ne să spunem tot ce avem de spus înainte să ne dai un răspuns. Kate simți un mic tremur în strânsoarea lui Deb, care i-a frânt puțin inima.

– Sigur, spuse Kate. Ochii lor stăruitori și greutatea totală a tristeții lor atârna deasupra capului ei precum o nicovală care urma să pice în orice moment.

– Poliția nu are nici cea mai mică idee cine a comis fapta, spuse Deb. Dintr-o dată, epuizarea ei se transformă în ceva care arăta mai degrabă a furie. În baza unor lucruri pe care le-am spus și a unor mesaje pe care le-au găsit în telefonul Juliei, poliția l-a reținut de îndată pe fostul ei iubit. Dar l-au reținut pentru mai puțin de trei ore, iar mai apoi l-au lăsat să plece. Pur și simplu. Dar Kate... Știi că a el a făcut-o. Trebuie să fie el.

Kate văzuse această abordare de multe ori în cariera ei de agent. Familiile îndurerate doreau să se facă dreptate de îndată. Logica nu mai exista pentru ei, își doreau doar o investigație rapidă pentru a se simți ca și cum își răzbună persoanele pierdute. Și dacă această investigație nu dădea rezultate rapide, familia îndurerată blama FBI-ul pentru incompetență.

– Deb...dacă l-au eliberat atât de repede, trebuie să fi existat

dovezi foarte puternice. La urma urmei...cât timp a trecut de când au fost împreună?

– Treisprezece ani. Dar el a tot încercat să ia legătura cu ea timp de ani de zile, chiar și după ce s-a căsătorit. La un moment dat, a fost nevoită să obțină un ordin de interdicție.

– Totuși...poliția trebuie să aibă un alibi bun pentru el, altfel nu l-ar fi putut elibera atât de repede.

– Ei bine, dacă există unul, mie nu vor să îmi zică nimic despre asta, spuse Deb.

– Deb...uite, spuse Kate, mângâindu-i ușor mâna lui Deb. Totul este foarte proaspăt. Ai răbdare câteva zile și vei începe să gândești rațional. Am văzut situația asta de o sută de ori.

Deb dădu din cap.

– Sunt sigură de asta, Kate. Au fost împreună timp de trei ani și niciodată nu am avut încredere în el. Suntem destul de siguri că a lovit-o de cel puțin două ori, dar Julie nu a recunoscut niciodată. Era temperamental. Chiar și el ar recunoaște asta.

– Sunt sigură că poliția e...

– Acesta este favorul de care avem nevoie, o întrerupse Deb. Vreau ca tu să verifici. Vreau să te implici în acest caz.

– Deb, m-am pensionat. Știi asta.

– Știi. Dar știi și cât de mult îți lipsește. Kate...omul care mi-a ucis fiica a avut parte doar de o mică sperietură și de puțin timp petrecut în camera de interogatoriu. Și acum stătea confortabil acasă, în timp ce eu trebuie să planific înmormântarea fiicei mele. Nu este corect, Kate. Vei verifica, te rog? Știi că nu o

poți face în mod oficial, dar... orice poți face este mai bine decât nimic. Aș aprecia enorm.

Ochii lui Deb emanau atât de multă suferință. Fiecare părticică din ea îi spunea să se abțină, să nu îi dea speranțe false lui Deb. Dar, în același timp, Deb avea dreptate. Îi lipsea serviciul. Și chiar dacă tot ce va putea face vor fi doar niște simple apeluri telefonice către Poliția din Richmond, sau către foștii ei colegi de la Birou, însemna totuși ceva.

Ar fi cu siguranță mai bine decât să se gândească obsesiv la fosta ei carieră și să meargă de una singură la poligon.

– Iată ce pot face, spuse Kate. Când m-am pensionat, mi-am pierdut toată influența. Desigur, din când în când lumea încă mă mai sună să îmi ceară părerea, dar nu mai am nicio autoritate. Mai mult decât atât, acest caz ar fi complet în afara jurisdicției mele, chiar dacă aș fi lucrat încă. Dar îmi voi suna câteva dintre vechile contacte și mă voi asigura că dovezile pe care le-au găsit pentru a-l elibera sunt puternice. Ca să fiu sinceră, Deb, asta e tot ce pot face.

Puteai citi de îndată recunoștința atât pe fața lui Deb, cât și pe fața lui Jim. Deb o îmbrățișă din nou și, de data aceasta, începuse să plângă.

– Îți mulțumesc.

– Nicio problemă, spuse Kate. Dar nu pot să promit nimic.

– Știm, spuse Jim. Dar cel puțin acum știm că cineva competent are grijă de noi.

Kate nu se simțea confortabilă cu ideea că ei o priveau ca pe o

persoană din interior care era dispusă să îi ajute și nu îi plăcea nici că ei presupuneau că poliția nu are grijă de ei. Din nou, știa că era vorba doar despre durerea lor și cum aceasta îi orbea în căutarea răspunsurilor. Așadar, pentru moment, a trecut cu vederea.

Se gândi la cât de obosită a fost în perioada care a precedat sfârșitului carierei ei – și nu era o oboseală fizică, ci era secătuită emoțional. Și-a iubit întotdeauna slujba, dar erau atât de dese situațiile în care rezolva un caz și se gândea: “Doamne, m-am săturat de rahatul ăsta...”

Se întâmplase din ce în ce mai des în ultimii ani.

Dar acum nu era vorba despre ea.

Își îmbrățișă prietena, uimită de faptul că indiferent cât de mult se chinuie oamenii să își lase trecutul în urmă, fie că era vorba de relații sau de carieră, acesta reușea cumva să te ajungă din spate.

Capitolul trei

Kate nu a stat pe gânduri. S-a întors acasă și s-a așezat pentru o clipă la masă, în micul ei birou. Se uită pe fereastra din birou, spre micuța ei curte. Lumina soarelui pătrundea prin fereastră, lăsând un dreptunghi de lumină pe podelele din lemn. Podelele, la fel ca cea mai mare parte din restul casei, datau din anul 1920, având cicatrici și cruste vizibile. Situată în zona Carytown din Richmond, Kate se simțea de multe ori nelalocul ei. Carytown era o parte mică și modernă a orașului și știa că se va muta cât de curând în altă parte. Avea suficienți bani pentru a-și cumpăra o casă oriunde voia, dar numai ideea mutatului o epuiza.

Acea lipsă de motivație a făcut probabil ca pensionarea să fie atât de grea pentru ea. Asta și refuzul de a renunța la amintirile legate de persoana care a fost în cei treizeci de ani cât a lucrat pentru Birou. Când aceste sentimente se ciocneau, se simțea adesea nemotivată și fără o direcție în viață.

Dar acum exista rugămintea lui Deb și a lui Jim Meade. Da, rugămintea era una greșită, dar Kate nu vedea nimic în neregulă cu sunatul câtorva persoane. În cazul în care nu reușea nimic, putea cel puțin s-o sune pe Deb și să-i spună că a făcut tot ce-a putut.

Prima oară l-a sunat pe Comisarului Adjunct al Poliției de Stat din Virginia, un bărbat pe nume Clarence Greene. Lucrase îndeaproape cu el în mai multe cazuri în ultimul deceniu din

cariera ei și între ei exista un respect reciproc. Spera că anul care a trecut nu a distrus complet această relație. Știind că Clarence nu era niciodată în biroul său, a preferat să-l sune direct pe telefonul mobil, și nu pe cel fix.

Și chiar când credea că nu îi va răspunde, o voce familiară o salută. Pentru o clipă, Kate se simți ca și cum nu părăsise niciodată locul de muncă.

– Agent Wise, spuse Clarence. Ce mai faci?

– Bine, spuse ea. Tu?

– Ca de obicei. Trebuie să recunosc, totuși...m-am gândit că nu o să mai văd numele tău apărând pe ecranul telefonului meu.

– Da, în legătură cu asta, spuse Kate. Nu-mi place că sunt nevoită să apelez la tine în legătură cu ceva de genul acesta, după mai mult de un an în care nu am vorbit, dar am o prietenă care tocmai și-a pierdut fiica. I-am promis că voi analiza ancheta.

– Deci, ce vrei de la mine? întrebă Clarence.

– Ei bine, principalul suspect era fostul iubit al fiicei. Se pare că a fost arestat, iar după aproximativ trei ore, a fost lăsat să plece. Evident că părinții se întreabă de ce.

– Oh, spuse Clarence. Uite...Wise, nu prea pot să îți divulg acest lucru. Și cu tot respectul, ar trebui să știi deja asta.

– Nu încerc să intervin în caz, spuse Kate. Mă întrebam doar de ce nu li s-a dat părinților un motiv real pentru lăsarea în libertate a singurului suspect. Este doar o mamă îndurerată care încearcă să găsească răspunsuri și...

– Din nou, permite-mi să te opresc, spuse Clarence. După

cum bine știi, lucrez în mod regulat cu mame, părinți și văduve îndurerate. Doar pentru că întâmplarea face ca tu să o cunoști personal pe una dintre aceste persoane, nu înseamnă că pot încălca protocolul sau trece cu vederea.

– Având în vedere cât de îndeaproape am lucrat, știi doar că am cele mai bune intenții.

– Oh, sunt sigur că așa este. Dar ultimul lucru de care am nevoie este un agent FBI pensionat care își bagă nasul într-un caz actual, indiferent cât de mult încerci să păstrezi distanța. Poți să înțelegi asta, nu-i așa?

Problema era că ea chiar înțelegea. Cu toate acestea, a încercat pentru ultima oară.

– Aș considera-o o favoare personală.

– Sunt sigur că asta ai face, spuse Clarence cu un aer de superioritate. Dar răspunsul este nu, agent Wise. Acum, dacă mă scuzi, sunt pe cale să intru în sala de judecată pentru a vorbi cu una dintre văduvele îndurerate despre care tocmai ți-am pomenit. Îmi pare rău că nu te-am putut ajuta.

Închise telefonul fără a-și lua rămas bun, lăsând-o pe Kate să se holbeze la acel pătrat de lumină care se mișca ușor pe podeaua de lemn masiv. Luând în considerare că Greene tocmai ce i-a dezvăluit că urmează să se prezinte în instanță, ea se gândi deja la următoarea mișcare. Presupunea că mișcarea inteligentă ar fi fost să perceapă refuzul lui ca pe o înfrângere. Dar refuzul lui a făcut-o doar să își dorească să afle mai multe.

“Întotdeauna mi s-a spus că aveam o latură încăpățânată ca și

agent”, se gândi ea în timp ce se ridică de la birou. “E bine să vezi că unele lucruri nu s-au schimbat.”

* * *

O jumătate de oră mai târziu, Kate își parca mașina într-un garaj adiacent Secției de Poliție Numărul Trei. Pe baza locului unde a avut loc asasinarea lui Julie Meade, pe numele de căsătorie Julie Hicks, Kate știa că asta ar fi cea mai bună resursă de informații. Singura problemă era că, în afară de Comisarul Adjunct Greene, nu cunoștea pe nimeni altcineva din cadrul departamentului, cu atât mai puțin din Secția Trei.

Intră în birou cu încredere. Știa că sunt anumite lucruri legate de actuala ei situație pe care un ofițer atent le-ar observa. În primul rând, nu deținea armă. Avea ascuns un permis de port-armă dar, având în vedere ceea ce își propusese să facă, își dădu seama că ar putea provoca mai multe probleme decât erau necesare dacă ar fi fost prinsă că nu este sinceră.

Și nu își putea permite să nu fie sinceră. Pensionată sau nu, reputația ei era în joc, o reputație pe care și-a construit-o cu mare grijă, timp de treizeci de ani. În următoarele minute trebuia să își asume un risc foarte mare, lucru de care era conștientă. În întregul an de pensie nu a fost atât de anxioasă precum era în momentul de față.

Se apropie de biroul de informații, o zonă luminată intens, separată de camera centrală printr-un geam de sticlă. La birou

era așezată o femeie în uniformă, care ștampila ceva în registru, în timp ce Kate se apropia. Se uită la Kate cu o față care părea că nu a mai văzut un zâmbet de ceva timp.

– Cu ce vă pot ajuta? întrebă recepționera.

– Sunt agent FBI pensionat și mă interesează câteva informații legate de o crimă recentă. Speram să aflu numele ofițerilor responsabili de caz.

– Aveți un act de identitate? întrebă femeia.

Kate scoase permisul de conducere și i-l înmână prin deschizătura din geamul de protecție. Femeia s-a uitat la el timp de o secundă, iar apoi i l-a înapoiat.

– Voi avea nevoie de legitimația de agent FBI.

– Ei bine, după cum am spus deja, sunt pensionată.

– Și cine v-a trimis? Voi avea nevoie de numele lor și de informațiile de contact, iar mai apoi aceștia vor trebui să completeze o cerere pentru ca dumneavoastră să puteți obține informațiile.

– Chiar speram să scap de toată birocrația.

– În acest caz, nu vă pot ajuta, replică femeia.

Kate se întreba cât de departe poate merge. Dacă ar fi insistat prea mult, cu siguranță cineva l-ar fi anunțat pe Clarence Greene și ar putea ieși urât. Și-a stors creierii, încercând să se gândească la o altă abordare. Una singură îi veni în minte și era mult mai riscantă decât ceea ce încerca deja acum.

Cu un oftat, Kate spuse tăios:

– Ei bine, mulțumesc oricum.

Se întoarse pe călcâie și ieși din birou. Se simți puțin jenată. Ce naiba a fost în capul ei? Chiar și în cazul în care încă ar fi avut legitimația de agent FBI, ar fi fost ilegal pentru Poliția din Richmond să îi dea orice fel de informație fără aprobarea unui superior din DC.

Era mai mult decât umilitor să meargă înapoi la mașina ei cu acest sentiment, sentimentul de a fi un simplu civil.

“Un civil care nu poate să accepte un refuz.”

Și-a scos telefonul și a sunat-o pe Deb Meade. Când Deb răspunse, aceasta părea încă obosită și distantă.

– Îmi pare rău că te deranjez, Deb, spuse ea. Dar ai cumva numele și adresa fostului iubit?

Și bineînțeles că Deb le avea pe ambele.

Capitolul patru

Deși Kate nu mai avea vechea legitimație de agent FBI, încă deținea ultima insignă. Era așezată deasupra șemineului din casa ei, o relicvă din vremuri de mult apuse, asemenea unei fotografii decolorate. După ce părăsise Secția Trei, se îndreptase spre casă, grăbindu-se să o ia. Stătuse mult pe gânduri dacă să își ia și arma. Se uita insistent la pistolul ei M1911 dar, în cele din urmă, îl lăsase acolo unde îi era locul, în sertarul de lângă patul ei. La ce planuri avea în minte, dacă l-ar fi luat cu ea, ar fi fost ca și cum o căuta cu lumânarea.

S-a decis să ia cătușele, pe care le ținea într-o cutie de pantofi sub pat, cu alte câteva comori din cariera ei.

Pentru orice eventualitate.

A plecat de acasă și s-a îndreptat spre adresa pe care i-a dat-o Deb. Era un loc în Shockoe Bottom, la o distanță de douăzeci de minute cu mașina de casa ei. În timp ce conducea, nu se simțea neliniștită, dar era puțin entuziasmată. Știa că nu ar trebui să facă asta dar, în același timp, se simțea atât de bine să fie din nou pe urmele cuiva, chiar dacă o făcea în secret.

De îndată ce ajunsese la adresa fostului iubit al lui Julie Hicks, un tip pe nume Brian Neilbolt, Kate începuse să se gândească la soțul ei. Din când în când, își făcea apariția în gândurile ei, iar câteodată, îi rămânea întipărit acolo pentru o perioadă de timp. Asta se întâmpla în timp ce lua curba pe strada de destinație. Îl

putea vedea cum dădea din cap în semn de frustrare.

“Kate, știi că nu ar trebui să faci asta”, părea să spună el.

Kate rânji ușor. Deși simțea că a reușit să treacă destul de repede peste moartea soțului ei, avea momente când îi lipsea extrem de mult.

Kate a îndepărtat acele amintiri, în timp ce parca mașina la adresa pe care Deb i-a indicat-o. Era o casă destul de frumoasă, împărțită în două apartamente diferite, cu verande care separau proprietățile. De îndată ce a ieșit din mașină, și-a dat seama că cineva era acasă, deoarece putea auzi pe cineva vorbind foarte tare înăuntru.

Când a urcat pe scările verandei, s-a simțit de parcă s-ar fi întors în timp, în urmă cu aproximativ un an. În ciuda lipsei armei din șold, se simțea din nou ca un agent. Totuși, fiindcă în realitate era un agent pensionat, nu știa ce va urma să spună după ce va bate la ușă.

Dar nu a lăsat acest lucru să o oprească. A bătut la ușă cu aceeași autoritate cu care ar fi bătut și acum un an. În timp ce auzea discuția zgomotoasă dinăuntru, își dăduse seama că se va rezuma la adevăr. Să mintă într-o situație în care nu avea ce căuta oricum nu ar face decât să înrăutățească lucrurile, în cazul în care ar fi prinsă.

Bărbatul care îi deschise ușa lui Kate a luat-o puțin prin surprindere. Avea aproximativ un metru nouăzeci și era foarte musculos. Era suficient să îi vezi umerii și îți dădeai seama că trăgea de fiare. L-ai putea confunda ușor cu un luptător

profesionist. Singurul lucru care îl dădea de gol era furia din ochii lui.

– Da? întrebă el. Dumneavoastră cine sunteți?

Kate făcu o mișcare de care i-a fost dor. I-a arătat insigna. Spera ca vederea acesteia să aibă o anumită influență, având în vedere prezentarea ei.

– Numele meu este Kate Wise. Sunt agent FBI pensionat. Speram să puteți vorbi cu mine câteva clipe.

– Despre ce? întrebă el repezit și agitat.

– Sunteți Brian Neilbolt? întrebă ea.

– Da, eu sunt.

– Așadar, fosta dumneavoastră iubită este Julie Hicks, corect? Fosta Julie Meade?

– Rahat, din nou asta? Uitați, nenorociții de polițiști deja m-au încătușat și interogat. Acum, și federalii?

– Stați liniștit, nu sunt aici pentru a vă interoga. Voiam doar să vă pun câteva întrebări.

– Sună ca un interogatoriu pentru mine, spuse el. În plus, ați spus că sunteți pensionată. Sunt destul de sigur că asta înseamnă că nu trebuie să fac nimic din ceea ce îmi cereți.

Se prefăcu că este rănită de cuvintele lui, întorcându-și privirea în altă direcție. Însă în realitate, se uita peste umerii lui masivi, în spațiul din spatele lui. Văzuse o valiză și doi rucsaci sprijiniți de perete. De asemenea, văzuse o foaie de hârtie așezată pe valiză. Își putu da seama, datorită logo-ului mare de pe ea, că acea foaie este o chitanță de la Orbitz. Aparent, Brian Neilbolt

pleca din oraș pentru o vreme.

Nu este cel mai bun scenariu atunci când fosta ta iubită a fost ucisă și tu ai fost interogat, iar mai apoi eliberat de îndată de poliție.

– Încotro vă îndreptați? întrebă Kate.

– Nu e treaba dumneavoastră.

– Cu cine vorbeați atât de tare la telefon înainte ca eu să bat la ușă?

– Din nou, nu e treaba dumneavoastră. Acum, dacă mă scuzați...

Se duse să închidă ușa, dar Kate continuă. Ea făcu un pas în față și își puse pantoful între ușă și tocul ușii.

– Domnule Neilbolt, am nevoie doar de cinci minute din timpul dumneavoastră.

Un val de furie i-a trecut prin fața ochilor, dar apoi părea să cedeze. Acesta își lăsă capul în jos și, pentru o clipă, lui Kate i se păru că este trist. Privirea era similară cu cea pe care o văzuse pe fața soților Meade.

– Ați spus că sunteți agent pensionat, nu-i așa? întrebă Neilbolt.

– Așa este, confirmă ea.

– Pensionat, spuse el. Atunci plecați naibii de pe veranda mea. Kate stătea fermă pe poziție, arătând în mod clar că nu intenționa să plece nicăieri.

– Am spus să plecați naibii de pe veranda mea!

Acesta a dat din cap și apoi s-a întins să o împingă. A simțit

forța mâinilor lui de îndată ce i-au atins umărul și a acționat cât a putut de repede. A fost uimită de cât de rapide au fost reflexele și memoria ei musculară.

În timp ce mergea împiedicat înapoi, își înfășură ambele brațe în jurul brațului drept al lui Neilbolt. În același timp, a îngenuncheat pentru a se putea opri din mersul înapoi. Apoi, a făcut tot ce-i i-a stat în putință pentru a-l pune la pământ, dar greutatea lui era prea mare. Când acesta și-a dat seama ce încerca ea să facă, a lovit-o cu cotul în coaste.

Această lovitură i-a tăiat respirația lui Kate, dar din cauză că o lovide cu cotul, apărarea lui a fost distrusă. De data aceasta, când a încercat să îl pună la pământ, a funcționat. Și din cauză că a dat tot ce era mai bun în ea, a funcționat puțin prea bine.

Neilbolt a picat de pe verandă. În momentul în care a picat, lovide două scări. Acesta strigase de durere și încercase să se pună înapoi pe picioare. Se uită la ea, încă în stare de șoc, încercând să-și dea seama ce s-a întâmplat. Alimentat de furie și mirare, urcă scările spre ea șchiopătând, fiind în mod clar năucit.

Pe măsură de se apropia de capătul scărilor, aceasta l-a păcălit cu un genunchi în față. Când încercă să se ferească, Kate îi prinse capul și îngenunchease din nou. Se forțase să-i pună capul pe verandă, în timp ce brațele și picioarele lui se împiedicau pe scări. Mai apoi, scoase cătușele din interiorul sacoului și îl încătușă cu o rapiditate și ușurință pe care numai treizeci de ani de experiență le poate oferi.

Se îndepărtă de Brian Neilbolt și se uită la el. Acesta nu

încerca să scape de cătușe; părea mai degrabă uluit.

Kate își scoase telefonul, cu intenția de a suna la Poliție, dar și-a dat seama că mâna ei tremura. Corpul ei pompa adrenalină. Își dădu seama că zâmbea.

“Doamne, ce dor mi-a fost.”

Deși lovitura de la coaste o dorea cumplit, în urmă cu cinci sau șase ani ar fi durut-o mult mai rău, cu siguranță. Și articulațiile de la genunchi erau întotdeauna așa de dureroase după o încăierare?

Ea și-a permis să se bucure pentru o clipă de ceea ce tocmai făcuse, iar mai apoi, reușise, în cele din urmă, să sune la Poliție. Între timp, Brian Neilbolt rămase nemișcat la picioarele ei, probabil întrebându-se cum o femeie, cu cel puțin douăzeci de ani mai în vârstă decât el, reușise să-i facă asta.

Capitolul cinci

Desigur, Kate se aștepta la anumite repercusiuni pentru ceea ce tocmai făcuse, dar nicidecum la ceea ce experimentase atunci când ajunsese la Secția Trei. Știa că urmează ceva atunci când a văzut privirile polițiștilor care treceau, în timp ce își vedeau de treburile lor. Unele priviri erau pline de respect, în timp ce altele o ridiculizau.

Kate nu se lăsă afectată. Era încă prea agitată din cauza confruntării, care avusese loc pe veranda lui Neilbolt, ca să îi pese.

După ce așteptase câteva minute în hol, un ofițer nervos s-a apropiat de ea.

– Dumneavoastră sunteți doamna Wise, nu-i așa? întrebă el.

– Da, eu sunt.

Pentru o clipă, a putut observa o sclipire de apreciere în ochii lui. Era genul de privire pe care o observa deseori în trecut, atunci când ofițeri sau agenți, care doar auziseră povești despre ea, o întâlneau pentru prima oară. Îi lipsea acea privire.

– Comisarul Budd ar dori să vorbească cu dumneavoastră.

Era destul de surprinsă. Spera să vorbească mai degrabă cu cineva precum Comisarul Adjunct Greene. Chiar dacă a fost mai încăpățânat la telefon, știa că poate fi mai ușor de convins față în față. Comisarul Randall Budd, în schimb, era genul de om cu care nu puteai glumi. Îl întâlnise o singură dată, cu câțiva ani

în urmă. Abia își aducea aminte cu ce ocazie, dar își amintea că Budd părea a fi o persoană cu un caracter puternic și strict profesional.

Cu toate acestea, Kate nu voia să pară deloc intimidată sau îngrijorată. Așa că se ridicase și îl urmăse pe ofițer, afară din zona de așteptare și înapoi prin biroul mare. Trecuseră pe lângă mai multe birouri, unde observase și mai multe priviri incerte, înainte ca ofițerul să o conducă pe un hol. În centrul holului, ajunseseră la biroul lui Randall Budd. Ușa era deschisă, ca și cum o aștepta deja de ceva timp.

Ofițerul nu a avut nimic de spus; de îndată ce a condus-o la ușa lui Budd, s-a întors pe călcâie și a plecat. Kate se uită în birou și îl văzuse pe Comisarul Budd făcându-i cu mâna să intre.

– Intrați, spuse el. Nu voi minți. Nu sunt mulțumit de dumneavoastră, dar nu mușc. Puteți, vă rog, să închideți ușa după dumneavoastră?

Kate intră și făcu ce i s-a cerut. A luat, mai apoi, unul din cele trei scaune care se aflau pe partea opusă a biroului lui Budd. Pe birou se aflau mai multe lucruri persoanele, decât lucruri legate de muncă: poze cu familia sa, o minge de baseball cu autograf, o cană de cafea personalizată și un fel cartuș cu valoare sentimentală așezat pe o placă.

– Lasă-mă să încep prin a spune că sunt foarte conștient de istoricul dumneavoastră, spuse Budd. Mai mult de o sută de arestări în toată cariera. Șefă de promoție la academie. Locul întâi și doi în opt turnee consecutive de kickboxing, pe lângă

antrenamentul standard al Biroului, unde ați fost, de asemenea, grozavă. Numele dumneavoastră a devenit cunoscut atunci când ați fost responsabilă de cazuri și majoritatea oamenilor din Poliția Statală din Virginia vă respectă extrem de mult.

– Dar? spuse Kate. Nu a spus asta într-o încercare de a fi amuzantă. Voia, pur și simplu, să demonstreze că este capabilă să accepte o mustrare...deși, ca să fie sinceră, nu considera că o merită.

– Dar, în ciuda tuturor acestor lucruri, nu aveți niciun drept să atacați oameni doar pentru că dumneavoastră credeți că ar putea fi implicați în moartea fiicei prietenei dumneavoastră.

– Nu l-am vizitat cu intenția de a-l ataca, spuse Kate. L-am vizitat pentru a-i pune câteva întrebări. Eu pur și simplu m-am apărat atunci când el a devenit violent.

– Acesta le-a spus oamenilor mei că l-ați aruncat pe scările verandei și că l-ați lovit cu capul de podeaua verandei.

– Nu pot fi acuzată de faptul că sunt mai puternică decât el, nu-i așa? întrebuse ea.

Budd se uită atent la ea, analizând-o.

– Nu îmi pot da seama dacă încercați să fiți amuzantă, tratând această situație într-un mod superficial, sau dacă aceasta este atitudinea dumneavoastră obișnuită.

– Domnule Comisar, înțeleg poziția dumneavoastră și cum faptul că o femeie de cincizeci și cinci de ani, pensionată, care a bătut pe cineva pe care oamenii tăi l-au interogat scurt,

iar mai apoi eliberat, v-ar putea da bătăi de cap. Dar vă rog să înțelegeți...L-am vizitat pe Brian Neilbolt doar pentru că prietena mea m-a rugat. Și sincer, când am aflat mai multe lucruri despre el, am crezut că nu ar fi o idee tocmai rea să fac asta.

– Așadar, ați presupus că oamenii mei nu și-au făcut treaba așa cum ar fi trebuit? întrebă Budd.

– Nu am spus nimic de genul acesta.

Budd și-a dat ochii peste cap și oftă.

– Uitați, nu vreau să mă cert pe această temă. Sincer, tot ce mi-aș dori ar fi ca dumneavoastră să părăsiți biroul meu în următoarele câteva minute și, odată ce am terminat de discutat despre această chestiune, să încheiem subiectul. Dar trebuie să înțelegeți că ați întrecut măsura și dacă aceste fapte se vor repeta, voi fi nevoie să vă arestez.

Kate ar fi vrut să spună multe lucruri înapoi. Dar și-a dat seama că dacă Budd era dispus să renunțe la toate argumentele, putea și ea să facă același lucru. Era conștientă de faptul că acesta avea destulă autoritate astfel încât să-i îi creeze probleme, dacă voia, așa că s-a hotărât să fie pe cât se poate de civilizată.

– Înțeleg, răspunse ea.

Pentru o clipă, Budd părea să se gândească la ceva, înainte de a-și împreuna mâinile pe birou, ca și cum ar încerca să atragă atenția asupra lui.

– Și pentru informația dumneavoastră, suntem siguri că Brian Neilbolt nu a ucis-o pe Julie Hicks. Acesta apare pe camerele de

supraveghere ale unui bar în noaptea în care aceasta a fost ucisă. A intrat în bar în jurul orei zece și nu a plecat decât după miezul nopții. Mai apoi, avem un schimb de mesaje amoroase, între el și o altă persoană, care a continuat între ora unu și trei dimineața. Este curat. Nu este el tipul pe care îl căutăm.

– Avea bagajele făcute, spuse Kate. Ca și cum ar fi încercat să părăsească orașul în grabă.

– În schimbul de mesaje, el și persoana cu care are o aventură amoroasă, discutau despre o vizită în Atlantic City. Ar fi trebuit să plece în după-amiaza aceasta.

– Înțeleg, spuse Kate dând din cap. Nu se simți jenată, dar începuse să regrete că a acționat atât de agresiv pe veranda lui Neilbolt.

– Mai este încă ceva, spuse Budd. Și din nou, trebuie să vedeți lucrurile din perspectiva mea în această privință. Am fost nevoit să îi contactez foștii dumneavoastră superiori de la FBI. Acesta este protocolul. Cu siguranță știți asta.

Știa asta, dar sincer, nu se gândise la acest aspect. O iritare ușoară, dar care o măcina pe dinăuntru, îi apăruse în stomac.

– Știu, spuse ea.

– Am vorbit cu Directorul Adjunct Duran. Acesta nu a fost încântat de cele auzite și dorește să vorbească cu dumneavoastră. Kate își dădu ochii peste cap și încuviință.

– În regulă. O să-l sun și o să-i spun că dumneavoastră m-ați îndrumat să fac asta.

– Nu, nu înțelegeți, spuse Budd. Vor să vă vadă. În DC.

La auzul acestor vorbe, iritarea pe care o simțea s-a transformat rapid în ceva ce nu mai simțise de mult timp: o îngrijorare reală.

Capitolul șase

În urma întâlnirii cu Comisarul Budd, Kate dăduse telefoanele necesare, cu scopul de a-și informa foștii superiori că a primit solicitarea lor de a le face o vizită. La telefon, nu i s-a oferit nicio informație și nici nu a vorbit cu cineva cu putere de decizie. Ca urmare, două secretare ghinioniste au primit câteva mesaje destul de nepoliticoase – un exercițiu care a ajutat-o să scape puțin de stres.

În dimineața următoare, la ora opt, a plecat din Richmond. Într-un mod straniu, era mai mult entuziasmată, decât emoționată. Se simțea ca o absolventă, care a fost plecată o perioadă de timp și acum mergea să își reviziteze campusul. În ultimul an, i-a lipsit Biroul extrem de mult și aștepta cu nerăbdare să se întoarcă în acel mediu... chiar dacă urma să fie muștrată.

Își distrase atenția ascultând un podcast – sugestie făcută de fiica ei. Nu trecuseră mai mult de cinci minute de când Kate începuse să asculte podcast-ul, când a început să reflecte la ultimii ani din viața ei și să nu mai audă vocile comentatorilor. De obicei, nu era o persoană sentimentală, dar dintr-un motiv pe care nu l-a înțeles niciodată, avea tendința de a deveni nostalgică și gânditoare ori de câte ori pornea la drum.

Așadar, în loc să se concentreze asupra podcast-ului, s-a gândit la fiica ei – fiica ei însărcinată, care urma să nască în aproximativ cinci săptămâni. Copilul urma să fie o fetiță, care

se va numi Michelle. Tatăl copilului era un bărbat destul de bun, dar, după părerea lui Kate, nu suficient de bun pentru Melissa Wise. Melissa, sau Lissa, cum Kate obișnuia să îi spună încă de când aceasta a început să se târască în patru labe, locuia în Chesterfield, o zonă aflată, de fapt, în Richmond, dar considerată diferită de cei care locuiau acolo. Kate nu-i spusese Melissei niciodată asta, dar acesta era motivul pentru care s-a mutat înapoi în Richmond. Nu era doar din cauza atașamentului său față de oraș, ci pentru că acolo era familia ei – locul unde avea să locuiască prima ei nepoată.

“O nepoată”, se gândea adesea Kate. “Când a crescut Melissa atât de mare? De fapt, când naiba am îmbătrânit eu atât de mult?”

Și de obicei, când se gândea la Melissa și la nenăscuta Michelle, își îndrepta gândurile spre soțul ei decedat. A fost ucis în urmă cu șase ani, împușcat în ceafă în timp ce plimba câinele noaptea. Portofelul și telefonul îi fuseseră luate și ea a fost chemată să identifice corpul în mai puțin de două ore după ce acesta plecase de acasă cu câinele.

Rana era încă proaspătă, dar, în cea mai mare parte a timpului, o ascundea bine. A părăsit Biroul cu opt luni înainte de vârsta oficială de pensionare. Dar după ce a împrăștiat cenușa lui Michael pe un vechi teren de baseball, aflat în apropierea casei lui din Falls Church, ea nu a mai fost capabilă să își dedice tot timpul, atenția și să se concentreze asupra muncii sale.

Poate că de aceea a fost atât de deprimată în ultimul an cu privire la faptul că și-a părăsit locul de muncă. A plecat cu luni

de zile înainte de a fi nevoită să o facă, din punct de vedere legal. Ce i-ar fi putut oferi acele luni? Ce altceva ar fi putut să facă cu cariera ei?

Întotdeauna s-a întrebat aceste lucruri, dar nu a regretat niciodată. Michael merita toată atenția ei, cel puțin pentru câteva luni. De fapt, merita mult mai mult decât atât, dar știa că, chiar și în viața de apoi, nu ar fi putut să se aștepte să-și părăsească munca pentru prea mult timp. Ar fi știut că ea trebuie să depună mult efort pentru a jeli așa cum se cuvine – și acele fort însemna să lucreze literalmente la Birou atâta timp cât era capabilă, din punct de vedere emoțional, după moartea sa.

Era ușurată să descopere că, pe măsură ce se apropia de DC, nu se simțea ca și cum îl trăda pe Michael. Din punctul ei de vedere, moartea nu era sfârșitul; nu știa dacă asta înseamnă că Raiul este real sau dacă reîncarnarea este posibilă, dar nu avea nicio problemă cu faptul că nu știa. Ceea ce știa era că, indiferent unde se afla Michael, ar fi fericit să vadă că se îndrepta înapoi spre DC – chiar dacă urma să fie sever muștrată.

Dimpotrivă, mai mult ca sigur se amuza pe seama ei.

Acest lucru a făcut-o pe Kate să zâmbească. A oprit podcast-ul și s-a concentrat pe drum, pe propriile gânduri și cum, chiar dacă o dădea în bară, viața părea să aibă întotdeauna o natură ciclică.

Ea nu simți niciun val emoții atunci când a intrat pe ușile din față și în holul mare al sediului FBI. Dimpotrivă, era foarte conștientă de faptul că se simțea că și cum nu mai aparținea acestui loc – asemenea unei femei care își revizita vechiul liceu pentru a descoperi că acum holurile o fac să fie mai degrabă tristă, decât nostalgică.

Sentimentul de familiaritate a ajutat, totuși. În ciuda senzației de strămutare, în același timp, se simțea ca și cum nu a fost plecată o perioadă chiar așa de lungă. Merse de-a lungul holului, trecuse prin procesul de verificare, și se îndreptă spre ascensoare ca și cum a lipsit doar o săptămână. Chiar și spațiul închis al ascensorului era reconfortant, în timp ce o conducea spre biroul Directorului Adjunct Duran.

Când ieși din ascensor și intră în zona de așteptare a lui Duran, observă că în spatele biroului se afla aceeași secretară ca și în urmă cu un an. Deși nu s-au tutuit niciodată, secretara se ridică de la birou și se grăbi să o îmbrățișeze.

– Kate! Îmi pare atât de bine să vă văd!

Din fericire, și-a amintit numele secretarei exact la fix.

– Și mie, Dana, spuse Kate.

– Nu credeam că veți face față pensionării, glumi Dana.

– Mda, e foarte plictisitor.

– Ei bine, puteți intra, spuse Dana. Sunteți așteptată.

Kate bătu la ușa închisă a biroului. Și-a dat seama că până și răspunsul, oarecum morocănos, pe care l-a primit din cealaltă parte a ușii o făcea să se simtă în largul ei.

– E deschis, se auzi vocea Directorului Adjunct Vince Duran.

Kate deschise ușa și păși înăuntru. Era pe deplin pregătită pentru întâlnirea cu Duran. În schimb, nu se așteptase să vadă fața vechiului ei partener. Logan Nash îi zâmbi de îndată, ridicându-se de pe unul din scaunele aflate în fața biroului lui Duran.

Preț de un moment, Duran a stat deoparte pentru a le permite celor doi să își vorbească. Kate și Logan Nash s-au îmbrățișat prietenos. Lucrase cu Logan în ultimii opt ani de carieră. Deși era cu zece ani mai tânăr decât ea, își construia deja o carieră strălucită atunci când ea a plecat.

– Îmi pare bine să te văd, Kate, îi spuse ușor în ureche, în timp ce se îmbrățișau.

– Și mie, spuse ea. Inima i se mări și, își dădu seama încet că, indiferent de modul în care încerca să o ascundă, i-a lipsit extrem de mult această latură a vieții ei în ultimul an.

După ce s-au îmbrățișat, amândoi s-au așezat stânjeniți în fața lui Duran. În timpul petrecut împreună ca parteneri, au stat în același loc de nenumărate ori. Dar nu a fost niciodată vorba de probleme disciplinare.

Vince Duran inspiră adânc, iar mai apoi oftă zgomotos. Kate nu putea să își dea încă seama de gravitatea situației.

– Hai să nu ne învârtim în jurul cozii, spuse Duran. Kate, știi de ce ești aici. Și l-am asigurat pe Comisarul Budd că voi rezolva situația într-un mod foarte eficient. Acesta părea să nu aibă nimic împotriva și sunt destul de sigur că întregul calvar cu tine aruncând un suspect de pe propria lui verandă va fi băgat undeva sub un covor. Totuși, ceea ce aș vrea să știu este cum ai ajuns pe veranda săracului om.

În acel moment știuse că orice conversație aspră pe care o așteptase, nu va avea loc. Duran era un monstru de om, având aproximativ 110 kilograme, din care majoritatea erau mușchi. La vârsta de douăzeci de ani a petrecut ceva timp în Afganistan și, deși nu a aflat niciodată tot ce făcuse acolo, existau o grămadă de zvonuri. Acesta văzuse și făcuse niște lucruri cu adevărat dure, lucruri care erau vizibile, de cele mai multe ori, în ridurile faciale. Dar astăzi, părea să fie binedispus. Se întreba dacă nu cumva acest lucru se datora faptului că nu mai era superiorul ei. Se simțea aproape ca și cum stătea de povești cu un vechi prieten.

Acest lucru a ajutat-o să-i spună despre uciderea lui Julie Hicks – fiica bunei ei prietene, Deb Meade. A început prin a povesti vizita făcută familiei Meade și cât de siguri păreau a fi soții Meade. Apoi, reluate scena de pe veranda lui Neilbolt, explicând cum totul a început printr-o auto-apărare, admitând că a întrecut, mai apoi, măsura.

Din când în când, Logan mai scăpa câte un chicot. Între timp, Duran era inexpressiv. Când terminase de vorbit, așteptase o reacție din partea lui și era confuză când văzuse că acesta a

ridicat doar din umeri.

– Uite...din punctul meu de vedere nu este o problemă, spuse el. Deși ți-ai băgat nasul acolo unde nu-ți fierbe oala, tipul ăsta nu trebuia să te atingă – mai ales după ce i-ai spus că ești fost agent FBI. A fost o prostie din partea lui. Singurul lucru care mă pune pe gânduri este faptul că l-ai încătușat.

– Așa cum am spus deja...recunosc că am întrecut puțin măsura.

– Tu? întrebă Logan batjocoritor. Nu!

– Ce știi despre caz? întrebă Duran.

– Doar că a fost ucisă în propria ei casă, în timp ce soțul ei era plecat în delegație. Fostul iubit a fost singurul suspect, iar polițiștii l-au lăsat să plece destul de rapid. Mai târziu am aflat că avea un alibi solid.

– Nimic altceva? întrebă Duran.

– Nimic din ce mi s-a spus.

Duran dădu din cap, zâmbind apoi cordial.

– Deci, lăsând la o parte aruncatul bărbaților în toată firea de pe propriile lor verande, cum este să fii pensionară?

– Ca naiba, recunosc ea. În primele câteva săptămâni a fost minunat, dar a devenit plictisitor rapid. Mi-e dor de slujba mea. Am început să citesc o grămadă de cărți despre crime reale. Mă uit la mult prea multe emisiuni polițiste pe Biography Channel.

– Ai fi surprinsă cât de des auzim asta de la agenți în primele șase, până la douăsprezece luni, de la pensionare. Unii dintre ei sună cerșind muncă de orice fel. Orice avem. Chiar și interceptări

audio de căcat.

Kate nu spuse nimic, dar a dat din cap pentru a arăta că se identifica.

– Dar încă nu ai sunat, spuse Duran. Și ca să fiu sincer, mă așteptam să o faci. Nu credeam că o poți lăsa baltă atât de ușor. Și acest mic incident îmi dovedește că am avut dreptate.

– Cu tot respectul, spuse Kate, m-ai chemat aici ca să îmi dai peste mână sau ca să îmi scoți ochii că nu pot trece peste vechiul meu loc de muncă?

– Nici una, nici alta, spuse Duran. Ieri, după ce am primit telefonul de la Richmond, m-am uitat peste dosarele tale. Am observat că ți s-a cerut să depui mărturie la o audiere de liberare condiționată. Așa este?

– Așa este. E pentru cazul Mueller. Omucidere dublă.

– Este prima oară când ai fost contactată în legătură cu munca de când te-ai pensionat?

– Nu, spuse ea, fiind destul de sigură că acesta știa deja răspunsul. Asistenta unui agent m-a sunat cam la două luni după ce m-am pensionat pentru a-mi pune întrebări legate de un caz nerezolvat, la care am lucrat ultima oară în anul 2005. Câțiva dintre băieții de la înregistrări și de la cercetare m-au contactat de câteva ori în legătură cu metodologia folosită de mine la câteva cazuri mai vechi.

Duran a dat din cap și s-a lăsat pe spătarul scaunului.

– De asemenea, trebuie să știi că avem instructori la academie, care folosesc unele dintre cazurile tale mai vechi ca exemple

pentru cursuri. Ți-ai lăsat amprenta aici în Birou, agent Wise. Și ca să fii sincer, speram să fii unul dintre acei agenți care sunau ca să vadă cu ce ne pot ajuta, chiar și după ce s-au pensionat.

– Încerci să îmi spui că vrei să încep să vă ajut cu câteva cazuri atunci? întrebă Kate. A făcut tot ce i-a stat în putință pentru a nu da de gol speranța din vocea ei.

– Ei bine, lucrurile nu sunt așa de tranșante. Ne gândeam că avem nevoie de câte un agent sau doi, cu un trecut excepțional, pentru a lucra la cazuri nerezolvate. Nimic pe termen lung sau cu normă întreagă, ține minte. Și atunci când am discutat despre asta, numele tău era singurul care continua să tot apară. Acum, înainte să devii prea entuziasmată, te rog să ții minte că acest lucru nu se va întâmpla de îndată. Încă vrem să te mai relaxezi puțin. Ia-ți niște timp liber. Timp cu adevărat liber.

– Pot să fac asta, spuse Kate. Mulțumesc.

– Nu-mi mulțumi încă, replică Duran. Ar putea dura și câteva luni. Și mi-e teamă că va trebui să revoc oferta dacă te întorci acasă și începi să bați bărbați, mult mai tineri decât tine, pe verandele caselor lor.

– Cred că mă pot abține, spuse Kate.

Din nou, Logan nu s-a putut abține să nu chicotească.

Duran părea la fel de amuzat, în timp ce se ridică în picioare.

– Acum...dacă într-adevăr ne vei ajuta, mi-e teamă că trebuie să revizuiim una din părțile mai puțin spectaculoase ale postului. Presupunând că se referea la hărtogăraie, Kate oftă.

– Formulare? Documente?

– Oh, nu, nimic de genul ăsta, spuse Duran. Am programat o întâlnire pentru a începe cu chestia asta. Mă gândeam că ăsta ar fi cel mai bun mod de a fi la curent.

– Ah, urăsc întâlnirile.

– Oh, știi, spuse Duran. Îmi amintesc. Dar hei...ce altă modalitate ar fi mai bună pentru a-ți ura bun venit înapoi?

Logan chicoti lângă ea, în timp ce se ridicară în picioare și îl urmăriră pe Duran afară din birou. Pentru Kate, totul părea foarte familiar.

* * *

În cele din urmă, nu a fost o întâlnire deloc rea. În sala mică de conferințe, de la capătul holului, îi așteptau alți trei oameni. Doi dintre ei erau agenți, un bărbat și o femeie. Cel de-al treilea era un bărbat care arăta destul de familiar; era destul de sigură că numele său era Dunn. Când Duran închise ușa în spatele lor, unul dintre agenți se ridică în picioare și întinse imediat mâna.

– Agent Wise, sunt foarte încântat să vă cunosc, spuse el.

Îi strânse mâna stânjenită. În timp ce făcea asta, agentul părea că își dă seama că s-a dat puțin în spectacol.

– Îmi cer scuze, spuse el în șoaptă, revenind rapid la scaunul lui.

– Este în regulă, agent Rose, spuse Duran în timp ce se așeză la capul mesei. Nu ești primul agent care a fost pus la pământ de prezența agentului, aproape legendar, Kate Wise. Spuse el cu un

pic de sarcasm și zâmbindu-i ușor lui Kate.

Omul care credea că se numește Dunn ieșea în evidență față de ceilalți doi – ambii agenți fiind, în mod clar, mai tineri. El era într-un fel superior; îți puteai da seama de asta din expresia lui stoică și costumul său călcat la dungă.

– Agent Wise, spuse Duran, aceștia sunt agent Rose și agent DeMarco. Aceștia au fost parteneri în ultimele șapte luni, dar numai pentru că eu și Directorul Adjunct Dunn, nu le-am găsit un loc potrivit. Ambii dețin calități unice. Și dacă dacă vei accepta să preiei acest caz din Richmond, cel mai probabil, unul dintre ei va lucra cu tine.

Agentul Rose era încă jenat, dar nu voia să își piardă concentrarea. Kate nu-și putea aminti ultima dată când cineva a fost atât de marcat să o întâlnească. Prin ultimul ei an de carieră, când cineva din Quantico a trebuit să lucreze cu ea pentru o zi în laborator. A fost o experiență umilitoare și respingătoare.

– Ar trebui să adaug, spuse Directorul Adjunct Dunn, că Directorul Duran și cu mine suntem cei care am insistat ca la acest program să ia parte agenții pensionați recent. Nu știi dacă v-a fost spus deja, dar numele dumneavoastră a fost primul care ne-a venit în minte.

– Da, aprobă Duran. Cred că nu mai e necesar să spunem, că am aprecia dacă ai păstra totul secret momentan. Și, bineînțeles, ne așteptăm la ce-i mai bun din partea ta.

– Voi face tot ce-mi stă în putință, spuse Kate. Începea să înțeleagă acum că se făceau mici presiuni. Dar nu o deranja. Ea

funcționa de obicei mai bine sub presiune.

– Minunat, spuse Duran. Pentru moment, vrei să reiei detaliile cazului?

Kate dădu din cap și își intra instant în vechiul ei rol. De parcă n-ar fi lipsit nici măcar o zi, cu atât mai puțin un an. În timp ce-i pune la curent cu ceea ce se întâmplase în Richmond și cum ajunsese să fie implicată, agentul Rose și agentul DeMarco au păstrat constant contactul vizual cu ea, cel probabil o studiau pentru a vedea cum ar fi să lucreze cu ea.

Dar nu s-a lăsat distrasă. Pe măsură ce discuta detaliile cazului, se simțea ca și cum s-ar fi întors în timp.

Și era cu mult superior prezentului pe care îl trăise.

Capitolul șapte

Trei ore mai târziu, Kate și Logan stăteau la o masă, sub un baldachin, pe terasa unui mic restaurant italian. Logan mănâncea un sandwich plin cu carne, în timp ce Kate mănâncea o salată de paste și se bucura de un pahar de vin alb. Kate bea rareori și aproape niciodată înainte de ora cinci după-amiaza, dar aceasta era o ocazie specială. Din punctul ei de vedere, chiar și simpla idee în care ea ar începe să lucreze din nou în cadrul Biroului merita sărbătorită.

– Deci, la ce fel de cazuri lucrezi acum? întrebă Kate.

– Numai lucruri care te-ar plictisi, sunt sigur, spuse el. Dar știa că îi va spune; îi va spune doar pentru că și el iubea această slujbă la fel de mult ca și ea.

– În cea mai mare parte, încerc să dau de urma unor escroci care au fraudat bancomate. Pe lângă asta, lucrez într-un fel de parteneriat cu câțiva alți agenți la un caz despre o mică rețea de prostituție din Georgetown, și cam atât.

– Vai, spuse Kate.

– Ti-am spus. Plictisitor.

– Deci, nici pe aproape cazuri precum cele vechi menționate de Duran? Apropo, ce știi despre chestiunea asta? De cât timp există acest proiect secundar?

– De ceva vreme, cred. Eu am fost inclus abia acum două săptămâni. Duran și câteva persoane, ce nu trebuiesc menționate,

au întrebat despre câteva dintre cazurile la care am lucrat și pe care nu am reușit să le rezolvăm. Nu îi interesa metodologia sau ceva de genul acesta, ci doar detaliile și dosarele vechi.

– Și nu ți-au dat niciun motiv?

– Nu. Și...stai, de ce vorbești de parcă ai fi suspicioasă? Credeam că oportunitatea asta te va face să sari în sus de fericire.

– Oh, am de gând să fac asta. Dar mă întrebam dacă există cumva un caz anume de care sunt interesați. Ceva trebuie să fi stimulat acest interes brusc cu privire la cazurile nerezolvate. Mă îndoiesc serios că Duran doar încerca să găsească o cale să mă aducă înapoi.

– Nu știi, spuse Logan. Ai fi surprinsă. Lumea ți-a dus dorul. Unii dintre agenții mai noi încă vorbesc despre tine ca și cum ai fi un fel de personaj mitologic.

Ea ignoră complimentul, pierdută încă în șirul gândurilor.

– De asemenea, de ce m-ar fi chemat doar ca să mă trimită înapoi, spunându-mi că vrea să-mi iau puțin timp liber înainte de a începe? Mă face să mă întreb dacă nu cumva adevăratul motiv nu a fost încă scos la suprafață.

– Ei bine, știi, spuse Logan. Având în vedere cât de mult analizezi totul, poate că are dreptate. Relaxează-te, Kate. După cum a spus și el...tone de agenți pensionați ar da orice pentru a se bucura de o șansă precum aceasta. Așa că da, du-te înapoi acasă. Relaxează-te. Și încearcă să nu faci absolut nimic.

– Mă cunoști îndeajuns de bine pentru a știi că eu nu sunt așa, spuse ea. Luă o gură de vin, gândindu-se că poate avea dreptate.

Poate ar trebui doar să se bucure de faptul că se va întoarce la muncă... într-un fel.

– Pensionarea nu a schimbat asta, nu-i așa? întrebă Logan.

– Nu. Ba din contră, a înrăutățit lucrurile. Nu pot sta locului. Urâsc un creier leneș. Integramele și tricotatul nu sunt de mine. Poate că undeva în adâncul lui, Duran știa că sunt prea tânără ca să fiu scoasă din peisaj.

Logan zâmbi și scutură din cap.

– Da, dar peisajul ală are o iarbă destul de bogată și verde.

– Da, și plină de balegă de vacă.

Logan oftă în timp ce luă ultima gură din prânzul lui.

– Bine, spuse el. Unii dintre noi trebuie să se întoarcă la muncă.

– Ce lovitură sub centură, spuse ea, luând ultima gură de vin.

– Deci, ce ai de gând să faci? întrebă el. Te întorci acasă?

Sinceră să fie, nu era încă sigură. O parte din ea voia să rămână în DC doar așa, de amorul artei. Ar putea face niște cumpărături sau ar putea merge la locul ei preferat de la National Mall și doar să stea și să reflecteze. Era cu siguranță o zi minunată pentru asta.

Dar, în același timp, voia să meargă acasă. Deși îl eliminase pe Brian Neilbolt de pe listă, cineva a ucis-o pe Julie Meade. Și părea că poliția nu are încă nicio idee cine ar putea fi vinovatul.

– Nu sunt sigură, spuse ea. S-ar putea să mai rămân în oraș puțin, dar probabil că mă voi întoarce acasă înainte de căderea nopții.

– Dacă te răzgândești, sună-mă. Mă bucur că te-am văzut,

Kate.

Plătiseră nota și părăsiseră masa după o scurtă îmbrățișare. Chiar înainte ca ea să plece, mintea ei părea setată pe un singur gând, unul care apăruse de nicăieri.

“Julie a fost ucisă în propria ei casă, în timp ce soțul ei era plecat în delegație. Dacă a existat vreun fel de spargere, nimeni mi-a menționat. Nici poliția, în timp ce îmi țineau morală, și nici Debbie sau Jim. Dacă ar fi existat o spargere, aceasta ar fi trebuit să fie menționată.”

Acest lucru a făcut-o să se întrebe...ucigașul a intrat în casă deoarece a fost invitat? Sau, poate că acesta știa unde era ascunsă o cheie de rezervă?

Aceste întrebări ar putea clarifica problema. Odată ce efectele vinului aveau să dispară, urma să se întoarcă în Richmond. Îi promisese Directorului Adjunct Duran că nu va mai bate pe nimeni altcineva.

Dar nu a precizat nimic cu privire la investigare.

Desigur, mai întâi trebuia să meargă la înmormântare. Va merge să îi aducă un omagiu lui Julie și va face tot ce-i stă în putință să fie mâine alături Deb. Și, după aceea, își va intra din nou în rol – poate cu un pic prea mult entuziasm.

Capitolul opt

În după-amiaza următoare, Kate se afla în ultimul rând, în timp ce familia Meade și prietenii lor cei mai apropiați s-au adunat la cimitir. Stătea împreună cu micul ei grup de mic-dejun – Clarissa și Jane, îmbrăcate în negru și cu o înfățișare cu adevărat îndoliată – care reușiseră să o consoleze pe Debbie în acea dimineață. Debbie părea să fie mult mai bine decât în ziua în care îi ceruse lui Kate să investigheze crima. Aceasta plângea fără rețineri și a lăsat să-i scape un singur geamăt de durere, dar era prezentă. Jim, pe de altă parte, arăta foarte distrus. Genul de bărbat care s-ar întoarce acasă și s-ar gândi îndelung cum viața nu este deloc dreaptă uneori.

Kate nu se putu abține să nu se gândească la propria ei fiică. Știa că va trebui s-o sune pe Melissa atunci când înmormântarea va lua sfârșit. Nu a cunoscut-o foarte bine pe Julie Meade, dar pe baza conversațiilor pe care le-a avut cu Debbie, Kate presupunea că era de aceeași vârstă cu Melissa, plus/minus câțiva ani.

Asculta cum preotul citea pasaje Biblice cunoscute. Deși cea mai mare parte a gândurilor ei erau îndreptate spre Debbie, încă se gândea ușor obsesiv la cum a fost posibilă această faptă. De când se întorsese din DC nu a întrebat dacă a existat vreo spargere, dar a fost foarte atentă la tot ce se discuta. Observase că nici Jane, nici Clarissa nu au menționat vreo spargere. Și acest lucru era ciudat, pentru că Clarissa, datorită plăcerii ei pentru

bârfe, avea un anume talent de a ști totu,

Se uită la Debbie și Jim și observă că un bărbat înalt stătea în picioare lângă Jim. Era relativ tânăr și avea o oarecare frumusețe naturală. O înghionti ușor pe Jane, care stătea lângă ea, și o întrebă:

– Tipul înalt de lângă Jim. Este soțul lui Julie?

– Da. Tyler e numele lui. Nu s-au căsătorit de mult. Acum mai puțin un an, cred.

Lui Kate îi trecut prin minte că poate ea și mica ei gașcă de mic-dejun nu se cunoșteau chiar așa de bine precum credeau. Desigur, știau totul despre slujbele lor anterioare, despre băuturile lor preferate cu cafea, despre dorințele și visele pentru pensionare. Dar nu au avut niciodată conversații mai profunde. Era un fel de înțelegere reciprocă. Vorbeau rar despre familiile lor, preferând să păstreze conversația la un nivel superficial și amuzant.

Bineînțeles, nu era nimic în neregulă cu asta, dar Kate și-a dat seama că știe foarte puține lucruri despre familia Meade. Tot ce știa era că Julie fusese singurul lor copil...la fel cum și Melissa era singurul ei copil. Și deși ea și Melissa nu mai erau atât de apropiate ca odinioară, simplul gând că ar putea să o piardă, o rănea.

De îndată ce slujba s-a terminat și mulțimea a început să se disperseze într-o încurcătură de îmbrățișări și străngeri de mână stânjenitoare, Kate și micul său grup de cafea urmară exemplul. Cu toate acestea, Kate a rămas în urmă împreună cu câțiva

oameni, care s-au ascuns pentru a fuma o țigară. Deși Kate nu fuma (considera acest obicei ca fiind unul dezgustător), voia să stea deoparte pentru o vreme. În timp ce scana mulțimea, a găsit figura înaltă a lui Tyler Hicks. Acesta vorbea cu un cuplu de bătrâni, ambii plângând fără rețineri. Tyler părea totuși să facă tot posibilul pentru a rămâne calm.

Când cuplul de bătrâni plecă, Kate se îndreptă spre el. Tyler se îndrepta în direcția unei femei de vârstă mijlocie și a celor doi copii ai săi, dar Kate a făcut în așa fel încât să ajungă prima la el.

– Scuzați-mă, spuse ea, apărând în fața lui. Sunteți Tyler, nu-i așa?

– Da, eu sunt, spuse el. Când se întoarse cu fața spre ea, a putut să îi vadă durerea întipărită pe tot chipul. Era secătuit, obosit și părea să fie gol pe dinăuntru. Ne cunoaștem?

– Sincer, nu, spuse ea. Sunt o prietenă de-a mamei lui Julie. Numele meu este Kate Wise.

Preț de o clipă, i-au lucit ochii în semn de recunoaștere. Fața i se luminează pentru o secundă.

– Da, am auzit-o pe Debbie pomenind de dumneavoastră. Sunteți agent FBI sau așa ceva, nu?

– Ei bine, m-am pensionat recent. Dar da, în esență, da.

– Îmi pare rău că v-a rugat să investigați ce s-a întâmplat cu Julie. Îmi pot imagina situația stânjenitoare în care v-a pus.

– Nu trebuie să vă cereți scuze, spuse Kate. Nici nu-mi pot imagina prin ce trece. Dar uitați... voi fi rapidă. Nu vreau să vă rețin prea mult. Știu că Debbie voia să-l investighez pe fostul iubit

al lui Julie și încă nu am apucat să îi spun asta, dar acesta este nevinovat.

– Doamna Wise, nu trebuie să faceți asta pentru ea.

– Știu, spuse ea. Dar mă întrebam dacă ați putea să îmi răspundeți rapid la câteva întrebări.

Inițial părea jignit, dar mai apoi s-a resemnat. O privire curioasă și tristă i-a apărut pe față față când a întrebat:

– Credeți că sunt întrebări care își au rostul?

– Poate.

– Atunci, da. Voi răspunde la câteva întrebări. Repede, vă rog.

– Desigur. Mă întrebam dacă ați văzut, de când v-ați întors, vreun lucru ciudat în casă sau care nu era la locul lui. Poate ceva care nu părea a fi cine știe ce, având în vedere ceea ce s-a întâmplat cu Julie. Poate ceva la care v-ați gândit că o să-i acordați atenție mai târziu, când lucrurile se vor mai liniști.

El clătină încet din cap, privind locul în care soția lui urma să fie îngropată în decurs de o oră.

– Nu îmi vine nimic în minte.

– Niciun semn de spargere?

Și-a îndreptat din nou atenția spre ea, părând puțin speriat.

– Știți, și eu mi-am pus întrebări în privința asta, spuse el. Când am ajuns acasă a doua zi, toate ușile erau încuiate. Am sunat la ușă, deoarece cheile mele erau într-una din genți și nu aveam chef să le caut. Dar Julie nu a răspuns. Nici măcar nu m-am deranjat să mă gândesc la asta până ieri, când încercam să dorm. Cineva a pătruns înăuntru cu ușurință, fără a intra prin

efracție. Iar mai apoi, când a părăsit casa, acea persoană a încuiat ușa. A știut cum să intre. Dar acest lucru nu face sens.

– De ce nu?

– Pentru că numai eu, Julie și menajera noastră cunoaștem codul de la sistemul de securitate. Îl schimbăm o dată la două luni.

– Aveți vreo suspiciune legată de menajeră sau familia ei?

– Ei bine, aceasta are aproape șaizeci de ani și nu-i cunoaștem familia. Poliția a analizat acest aspect, dar nu au găsit nimic.

– Ei bine, dar dumneavoastră? întrebă Kate. Vă puteți gândi la cineva care ar fi capabil să facă așa ceva?

Acesta clătină din cap, fără să se gândească mult.

– Am petrecut fiecare moment în care am fost treaz, de când am venit acasă și am găsit corpul, încercând să mă gândesc la cineva care ar avea vreun motiv să o omoare – sau să fie supărat pe ea. Și nimeni nu îmi vine în minte. Făcu o pauză și o privi apoi sceptic. Ați spus că sunteți pensionată. Deci, de ce vă interesează acest caz atât de mult?

Acesta răspunse în singurul mod acceptabil.

– Vreau doar să fac tot ce îmi stă în putință pentru a o liniști pe Debbie.

Știa însă că există un adevăr mult mai profund. Și era unul egoist.

“Deoarece faptul că sunt implicată cât de puțin în acest caz mă ajută să am un scop, lucru ce nu s-a mai întâmplat de acum un an, de când m-am pensionat.”

– Ei bine, apreciez ajutorul dumneavoastră, spuse Tyler. Și dacă mai aveți nevoie de ceva de la mine, vă rog să-mi spuneți.

– Așa voi face, spuse ea, mângâindu-l ușor pe spate și lăsându-l în durerea lui. Adevărul era însă că se îndoia că va mai vorbi vreodată cu el. A fost agent suficient de mult timp pentru a-și da seama când un bărbat este inocent și cu adevărat trist. Ar fi pariat tot ce avea pe faptul că Tyler Hicks nu și-a ucis soția. Deja se simțea oribil că îl abordase la înmormântarea soției sale. De acum încolo, nu se va mai apropia de Tyler; dacă pe viitor acesta va putea da o mână de ajutor, îi va lăsa pe polițiști să se ocupe de asta.

A mers la mașina ei și a ieșit în coloana adormită de mașini care plecau de la cimitir. A condus înapoi spre casă în tăcere, continuând să se gândească la Melissa și viitoarea ei nepoată.

Telefonul îi sună, distrugându-i șirul de gânduri. Pe ecran apărea un număr, nu un nume. Răspunse suspicioasă, încă marcată de înmormântare și cum această experiență o făcea să se gândească îndelung la fiica ei.

– Kate Wise? întrebă bărbatul de la celălalt capăt.

– Da, eu sunt Kate, spuse ea.

– Sunt Randall Budd. Ce mai faceți?

– Sunt posomorâtă, răspunse ea sincer, puțin iritată că trebuia să vorbească, chiar în acel moment, cu Comisarul Budd.

– Mergeți astăzi la înmormântare? întrebă el.

Era destul de surprinsă că acesta știa că Julie urma să fie îngropată astăzi. Poate că ar trebui, la urma urmei, să îl ia puțin

mai ușor.

– Da, răspuse ea. Am plecat de acolo acum aproximativ cincisprezece minute.

– Uitați ce e. Voiam să vă anunț că am primit un pont anonim azi-dimineață la ora opt. A avut loc o arestare în cazul morții lui Julie Hicks. Încă îl interogăm pe tipul respectiv. Un tip care a venit să le repare Internetul în urmă cu câteva săptămâni. Cunoaște destul de bine familia și are o arestare anterioară pentru – fiți atentă – agresiune sexuală. Îi verificăm povestea și conturile și totul pare destul de solid.

– Cine este tipul?

Budd oftă, un sunet asemănător electricității statice prin telefon.

– Doamna Wise, știți că nu pot să vă dezvălui acest aspect.

– Bineînțeles că puteți. Nu voi folosi această informație decât în scopul de a vă ajuta.

– Da, dar nu am cerut ajutorul dumneavoastră și vă spun asta cu tot respectul.

– Puteți să îmi spuneți măcar dacă suspectul cunoștea victima personal?

O liniște de aproximativ trei secunde se așternu, întreruptă mai apoi de un suspin puternic, urmat de vocea lui Budd:

– Nu.

Era pe punctul să insiste mai mult, dar a lăsat lucrurile așa cum erau. Dacă chiar ar fi vrut să afle, tot ce trebuia să facă era să-l sune pe Logan. Era un lucru josnic, dar măcar avea această

opțiune

– Și pare a fi vinovatul?

– Este cu siguranță o posibilitate, spuse Budd. De îndată ce avem suficiente dovezi pentru a-l învinui, o să-i informăm pe Debbie și pe Jim Meade. Așadar, vă rugăm să păstrați această informație pentru dumneavoastră momentan. M-am gândit să vă informez...în speranța că nu vă veți mai însuși rolul de justițiar.

– Vă mulțumesc pentru asta, spuse ea. Să aveți o zi bună, Comisare.

Închise telefonul ușurată. Caz închis. Acesta era un lucru bun. Acum, Debbie și Jim vor putea să-și plângă fiica împăcați.

Dar apoi s-a gândit la ceea ce i-a spus Tyler Hicks despre codul de securitate. Și chiar și lucrurile pe care nu le-a spus. Cum cineva ar trebui să știe cum să intre nevăzut. Cum cineva ar trebui să cunoască familia suficient de bine pentru a putea intra în casă după întuneric, în ciuda măsurilor de securitate și a ușilor încuiate.

Când a ajuns înapoi la casa ei din Carytown, acea ușurare dispăru. Ba din contră, s-a transformat într-o certitudine cu totul nouă.

O certitudine ce îi spunea că oricine a ucis-o pe Julie Hicks era încă în libertate.

Capitolul nouă

Singurul aspect pe care Kate îl ura la munca de agent consta în puținele dăți când trebuia să se prezinte în instanță pentru a depune mărturie împotriva liberării condiționate a deținutului. Cu toate acestea, acum, după un an de zile de când și-a părăsit locul de muncă și cu perspectiva revenirii într-un rol minor în viitor, i se părea interesant să facă asta.

Конец ознакомительного фрагмента.

Текст предоставлен ООО «ЛитРес».

Прочитайте эту книгу целиком, [купив полную легальную версию](#) на ЛитРес.

Безопасно оплатить книгу можно банковской картой Visa, MasterCard, Maestro, со счета мобильного телефона, с платежного терминала, в салоне МТС или Связной, через PayPal, WebMoney, Яндекс.Деньги, QIWI Кошелек, бонусными картами или другим удобным Вам способом.